

ROZPROSZYCIEL (2) *sb m*

Teksty nie oznaczają ó oraz é; pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w roz-).

sg N rozproszyciel (1). ◇ [A rozproszyciela.] ◇ I rozproszyciel(e)m (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

1. *Ten, kto rozpędza; przen [kogo] (1) : w którym [objawieniu Brygida] niecudnie Papieża wspomina/ zowiąc go zabijacem duż/ rozproszycielem owiec Chrystułowych NiemObr 155.*

2. *Ten, kto niszczy, niweczy; dissipator Cn [czego] (1) : A szatan sie rozumie być zwadca/ burzyciel/ a rozproszyciel káždego pokoiu. RejAp 101v.*

3. *[Ten, kto roztrwania [czego]:*

Wyrażenie: »rozproszyciel dobr, majątności« [szyk zmienny]: Człowiek niektory był bogaty/ który miał szafarz/ a ten oskárżon do niego/ iáko rozproszyciel máiętności iego [ut dissipans substantias eius]. BudBib Luc 16/1 (Linde); BronApokr 99.]

Cf ROZPROSZCA

KW